

Ordene her i Salen, skal jeg tilføie, at jeg bestræber mig for at lægge Vægten paa Udtrykket **Denne** Rigsdagsmand, og jeg skal tillade mig lidt nærmere at forklare, og som jeg haaber begrunde, min Forundring. Den ærede Rigsdagsmand forundrede sig over, at Ministeriet var gaaet over til Majoritetens Forslag i denne Sag. Jeg tillader mig i den Henseende at henvide til en Uttring af den ærede Rigsdagsmand selv ved den første Behandling af Sagen, da Talen var om Nedsættelsen af en Comitee. Den ærede Rigsdagsmand kom da frem med det Forslag, at denne Comitee skulde bestaae af 15 Medlemmer; derimod blev der fra en anden Side andraget paa, at overgive Lovforslaget til en Comitee af ikkun 9 Medlemmer, eller til en anden Comitee med et lige Antal Medlemmer, som allerede var nedsat, men den ærede Rigsdagsmand erklærede sig bestemt herimod, idet han yttrede, at det var klart, at der her ved Nedsættelsen af en Comitee var Spørgsmaal om at virke til en Forsoning af de forskjellige Anskuelse, „at tilveiebringe et Compromis“. Jeg kan tilføie, at denne Uttring, der saaledes hænger meget nær sammen med Comiteens Tilblivelse, at denne Uttring ikke har været glemt under de Forhandlinger, der fandt Sted i Comiteen. Jeg maa tilføie, at jeg, som havde den Ære at være Formand i denne Comitee, har staaet sig gjennemtrængt af det Dnsfe, der laa til Grund for hlin Uttring, og jeg har seet, at de øvrige Medlemmer i Comiteen deelte dette Dnsfe. Jeg troer ogsaa, at det kun her ved kan forklares, at der i Comiteen naaedes det Resultat, der ofte forekom os selv heelt usandsynligt, opnaaedes en Majoritet af 9 Stemmer med Hensyn til det meest omtvistede Hovedspørgsmaal i Lovforslaget. Jeg maa tilstaae, at det var med en vis Følelse af Tilfredshed, som Thinget vistnok vil fatte og billige hos en Formand i en saadan Comitee, at jeg betragtede denne Comiteens Majoritets Indstilling. Den ærede Rigsdagsmand, der saaledes har lagt en saa fortrinlig Vægt paa, at der igjennem Comiteen skulde tilveiebringes et Compromis, har imidlertid senere saa lidet villet tage noget Hensyn til det Resultat, som paa den Maade blev tilveiebragt, at han ved

den anden Behandling sluttede sig til et Forslag, som kun var fremkommet fra eet eneste af Comiteens samtlige 15 Medlemmer; og at han nu ved denne tredje Behandling gaaer over til en Anskuelse, der slet ikke er kommen frem fra Comiteens Side, det er naturligtvis Noget, som ganske maa staae den ærede Rigsdagsmand frit; men jeg troer dog at maatte sige, at efter den Udtalelse fra hans Side, som fandt Sted ved Spørgsmaalet om Nedsættelsen af Comiteen, maa det komme meget urentet, at netop han forundrer sig over, at Ministrene, som ogsaa ere Medlemmer af Thinget, og vistnok ogsaa af samme Grund som han selv have stemt for en saa stor Comitees Nedsættelse, at de selv have været tilbøjelige til at følge den Veie, som han antydede som den rette, og derfor have sluttet sig til Majoriteten i Comiteen, men at man mere kan forundre sig derover end over Ministeriet, om jeg tør sige det, at han er kommen saa langt bort fra Comiteen, at han er kommen saa langt bort fra sin tidligere Anskuelse.

Den ene Grund til den ærede Rigsdagsmands Forundring var altsaa den, at Ministeriet var gaaet over til Comiteens Majoritet. Den ærede Rigsdagsmand antydede tillige som en anden Grund, at det var gaaet bort fra sin egen oprindelige Anskuelse, som indeholdes i Lovudkastet. Jeg tillader mig imidlertid ogsaa her at udtale, at det forekommer mig, at der er større Grund til Forundring over de Resultater, hvortil den ærede Rigsdagsmand selv er kommen. Jeg troer, det er aldeles aabenbart, at Veien fra Lovudkastet til Majoritetens Forslag er uendelig meget kortere end Veien fra den Anskuelse, som den ærede Rigsdagsmand udtalte og erklærede for sin under den første Behandling, til det Forslag, som han vedkjendte sig under den anden Behandling af Sagen. Det blev under den første Behandling af den ærede Rigsdagsmand paa det Bestemteste udtalt, at han fandt Regjeringens Lovudkast i den her omhandlede Henseende aldeles uretfærdigt, — at han fandt det ubetimeligt, da det burde have beroet, til Lovforslaget om Selveiendom og Communalforholdene var kommet frem. Det blev fremdeles udtalt af ham, at han maatte være aldeles imod Realiteten af